

Република Србија
УПРАВНИ СУД
12 У 16237/15
22.2.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, мр Зорана Рељића и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Милошем Бакалићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Предузећа за вртно цвећарску производњу и уређење простора "А.А." доо, из ..., ул. ..., ради поништаја решења туженог органа Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско - правне послове, број 463-02-00602/2005-07 од 15.10.2015. године, са заинтересованим лицем Републиком Србијом, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, у предмету грађевинског земљишта, по усменој јавној расправи одржаној дана 22.2.2017. године, у нејавној седници већа одржаној истог дана, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем, донетим по жалби Државног правобранилаштва Републике Србије, се поништава решење Одељења за имовинско – правне послове Управе градске општине Палилула, у Београду, број 463-15/2014-I-3 од 19.12.2014. године и предмет враћа првостепеном органу на поновни поступак по примедбама изнетим у образложењу овог решења.

Решењем Одељења за имовинско – правне послове Управе градске општине Палилула, у Београду, број 463-15/2014-I-3 од 19.12.2014. године одређено је да остаје на снази решење Општинског органа управе – Одељења за имовинско – правне послове Управе градске општине Палилула, у Београду, број

463-206/2004 од 29.3.2004. године, којим се утврђује право коришћења на неизграђеном осталом грађевинском земљишту Предузећа за вртно цвећарску производњу и уређење простора "А.А." доо, из ..., овде тужиоца, на катастарским парцелама ближе наведеним диспозитиву (став I), с тим да ће након правоснажности, наведено решење бити достављено Другом општинском суду у Београду – Земљишнокњижном одељењу (став II).

Тужбом поднетом Управном суду дана 26.11.2015. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа. Спорећи налаз туженог органа дат у образложењу оспореног решења, према коме тужилац нема, у смислу одредбе члана 84. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 47/03 и 34/06), статус ранијег сопственика, односно његовог законског наследника или лица на које је ранији сопственик пренео право коришћења у складу са законом, тужилац, наводи да је Б.Б. у ... основан 1937. године и да постоје знатне разлике, по обиму и садржини, између права газдовања или коришћења земљишта пре Другог светског рата и права коришћења након рата, с обзиром на то да се право газдовања изједначавало са правом својине, док је појам коришћења ужи и обухвата право употребе. С тим у вези, наведено је да је НОО града Београда решењем број 7281 од 22.9.1952. године основао Управу за градско зеленило, на коју је пренео земљиште на локацији ББ, те да је иста реорганизована решењем Народног одбора Среза Београда број 183/56 од 23.2.1956. године, оснивањем предузећа "ВВ", на које су наведеним решењем пренета основна средства и земљиште у назначеном износу, као имовина која служи привређивању и која је у власништву предузећа. Истичући да је земљиште ББ у ... национализовано 26.12.1958. године, ступањем на снагу Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта, односно две године и десет месеци након извршеног преноса земљишта, тужилац сматра да предузеће "А.А." има статус ранијег сопственика и спада у круг лица обухваћених одредбом члана 84. Закона о планирању и изградњи. Наведени став се, по схватању тужиоца, потврђује и обавезним тумачењем члана 39. Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта, датим од стране Комисија за тумачење закона Савезне скупштине, а према коме трајно преношење без накнаде у ствари представља право располагања, као атрибута права својине. Имајући у виду да су наведено право трајног преноса права коришћења национализованог грађевинског земљишта ранији сопственици могли користити до 15.2.1968. године, када је ступио на снагу Закон о одређивању грађевинског земљишта у градовима и насељима градског карактера, као и чињеницу да је укњижба права коришћења на земљишту ББ у ... извршена у корист предузећа "ВВ" пре ступања на снагу наведеног закона, тужилац закључује да наведени упис садржи необориву фикцију апсолутне тачности и не може се доводити у питање. Предложено је да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима изнетим у оспореном решењу, предлажући да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице Република Србија није доставило одговор на тужбу.

Управни суд је, сагласно одредбама члана 34. став 2. и члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), одржао усмену јавну расправу у у одсуству уредног позваних тужиоца, туженог органа и законског заступника заинтересованог лица.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе,

одговора на тужбу и списка ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и навода датих у образложењу оспореног решења произлази да је ожалбено решење донето у извршењу решења туженог број 463-02-00602/2005-07 од 9.12.2013. године, којим је поништено решење првостепеног органа број 463-206/2004-I-3 од 9.6.2009. године, а којим је, такође, одређено да остаје на снази решење Општинског органа управе – Одељења за имовинско – правне послове Управе градске општине Палилула, у Београду, број 463-206/2004 од 29.3.2004. године. Наведено решење првостепеног органа број 463-206/2004-I-3 од 9.6.2009. године, донето је применом одредаба Закона о општем управном поступку којима је уређено питање понављања поступка, а по захтеву поднетом од стране Републичког јавног правобранилаштва, на основу чега је закључком првостепеног органа број 463-206/2004 од 6.9.2005. године дозвољено понављање поступка правоснажно окончаног решењем Општинског органа управе – Одељења за имовинско – правне послове Управе градске општине Палилула, у Београду, број 463-206/2004 од 29.3.2004. године.

Тужени орган, у образложењу оспореног решења, наводи да првостепени орган, доносећи овде ожалбено решење, није у целости поступио у складу са налогом датим у решењу туженог од 9.12.2013. године, будући да је погрешно применио материјално право, и то одредбу члана 84. став 1. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 47/03 и 34/06), према којој на неизграђеном осталом грађевинском земљишту у државној својини право коришћења има ранији сопственик, законски наследник, као и лица на која је ранији сопственик пренео право коришћења, у складу са законом. Полазећи од наведене законске одредбе и расположивих доказа у списима предмета, тужени орган налази да је тужилац лице које није могло имати статус ранијег сопственика, односно његовог законског наследника или лица на која је ранији сопственик пренео право коришћења, у складу са законом, те да се стога не ради о лицу које спада у круг лица обухваћених наведеном законском одредбом. Тужени се притом позива на став Врховног суда Србије, изражен у пресуди У 3948/04 од 27.12.2005. године, на који је указано првостепеном органу у решењу туженог од 9.12.2013. године, у чијем је извршењу овде ожалбеног решење донето.

Управни суд је извршио увид у пресуду Врховног суда Србије У 3948/04 од 27.12.2005. године, донету у управном спору о оцени законитости решења донетог по захтеву за утврђивање права коришћења на неизграђеном осталом грађевинском земљишту у државној својини, у смислу одредбе члана 84. став 1. Закона о планирању и изградњи. У наведеној пресуди је, поред осталог, наведено да, с обзиром на то да је земљиште било у друштвеној, потом у државној својини и да је на тужиоца пренето само право коришћења у управном поступку, тужилац се не може сматрати ранијим сопствеником, јер то никада и није био, без обзира ко је био ранији сопственик.

Полазећи од цитиране одредбе члана 84. став 1. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 47/03 и 34/06) и наведеног става Врховног суда Србије, Управни суд је оценио да је тужени орган правилно поступио када је донео оспорено решење применом одредбе члана 232. став 2. Закона о општем управном поступку, имајући притом у виду да ће тужилац своја схватања која се односе на правну природу права газдовања које је постојало у време оснивања ББ, као и наводе који се односе преношење основних средства и земљишта приликом оснивања предузећа "ВВ", моћи да износи у поновном поступку одлучивања у овој ствари пред првостепеним органом.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредаба члана 40. ст. 1. и 2. Закона о управним

споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 22.2.2017. године, 12 У 16237/15

Записничар
Милош Бакалић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП